

Király Odett

Vagy a séták

Kétségeim súlya alatt nem török meg a beton.
Most ennyit ér a tagadás, nehéz a szív.

Szombat van, a nyugalmat nem élvezem,
élhetnék most egy másik helyen, egy
másik arcon, szájban.

Az jut eszembe, amikor együtt sétáltunk.
Eltapostál egy bogarat, lenyeltél egy kavicsot,
majdnem kimondtam, hogy köszívű. Azóta
mosom le a cipők talpát – bár nem hiszem,
hogy ez helyes, pláne szombaton.

Azzal a kavicccsal embert is ölhető voltna.
Magadat vagy engem, nem is fontos,
kérdéseink súlyát úgy sem tudjuk
lemérni, jól mondtad,
mi már csak tagadunk, a többbit,
a többbit meghagyjuk a nagyszájúaknak,
akik be tudják kapni a saját lábfejükét.

Egy házra gondolj, fallal, emelettel. Az
alagsorban szorgos rovarok. Nem
minden álmód teljesült be eddig,
de képzeld azt, hogy közöttük vagyok.
Lépj be a házba, képzeld azt, hogy
megtört. Képzeld egy lábat, képzeld
el egy szebbet. Nyugodj bele:
egy ideje tényleg nem lehet eldönteni,
hogy lépéseink, vagy a séták
nehezebbek.

Pontatlan hangok

Úgy fogom a szatyrot,
mintha az életem függne
tőle, vagy legalábbis
egy születés.
Nehezen dönthető el,
hogy a hidegtől piros-e
a fülem, vagy hogy sokat
ráncigálták, nem sokat hallok.

Pedig nem szolgáltam rá
a büntetésre.
A fülben pontatlan hangok,
a szatyorban tenger gyümölcsei
torta. Ez a kedvencem,
bár a kagylót még ilyenkor
sem eszem meg, inkább
kigyűjtögetem a tányér szélére,
hogy később fülbevalót
készíthessek belőle,
születésnapodra megkaphatod.
Úgy fogom odaadni,
mintha nem is akarnám. Egy
szatyorba csomagolva,
rajta tengerészcsomó, hidd,
hogy a szívemet kapod, és
rémülj meg, hogy azon a
fontos napon vajon miért
nem hallhatod pontatlan dobogását.

Ahogy a fény

Összezárt ajkad gondolatjele mögött
almdarabkák, sok közös idő.
Mindig furcsa éle volt, ahogyan
kimondtad: együtt. Talán belecsorbult
az öntudatba, vagy
egyszerűen megszoktál, mindegy.
Cselekedni kellett volna.
Érinteni: nyelvvel a nyelvet,
ujjal az ajkat.
Tisztábban beszélni, ahogy
a fény törik meg a fémen.
Meghámozni a magház-vékony
időt.